

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/226/2019
Identifikačné číslo spisu: 1115205317
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1115205317.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. C. M., narodeného XX.XX.XXXX, bývajúceho v R., G. X, zastúpeného Inštitút spotrebiteľa, o. z., so sídlom v Bratislave, Mišíkova 5, IČO: 42 415 012, proti žalovanej BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Vajnorská 100/A, IČO: 36 432 105, o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia, vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 12C/79/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2019, sp. zn. 4Co/149/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. júna 2016 sp. zn. 12C/79/2015 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozhodnutia a rozhodol o trovách konania. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že nedošlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku. Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave, Komora pre rozhodovanie sporov z iných obchodnoprávných alebo občianskoprávných vzťahov vydal totiž rozhodcovské uznesenie, ktorým konanie zastavil a rozhodol o jeho trovách. Podľa súdu prvej inštancie žaloba o zrušenie uznesenia o zastavení konania nemá oporu v zákone č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (účinného v čase vydania rozhodcovského rozhodnutia), keďže v zmysle § 40 ods. 1 a § 41 citovaného zákona sa možno žalobou domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku. Žalobe, ktorou žalobca žiadal zrušenie rozhodcovského uznesenia, preto nevyhovel.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil a rozhodol o trovách konania. Podľa odvolacieho súdu z dikcie § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní je nepochybné, že predmetom konania všeobecného súdu o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia môže byť len rozhodcovský rozsudok a nie rozhodcovské uznesenie o zastavení rozhodcovského konania. Súd prvej inštancie preto spor správne právne posúdil tak, že žaloba žalobcu je nedôvodná pre neexistenciu právneho základu pre jej dôvodnosť.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.]. Konajúcim súdom vyčítal, že aj napriek možnosti danej § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní a podaní žaloby na zrušenie rozhodcovského rozhodnutia došlo k zamietnutiu jeho žaloby. Na základe uvedeného potom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne ho zmenil a žalobe vyhovel.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že dovolanie nemá zákonné náležitosti, keďže žalobca neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, na základe ktorých došlo k porušeniu jeho práv. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. c) C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie treba preto považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobca odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Ide napr. o vylúčenie strany z práva na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, z práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, z práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Pokiaľ žalobca ale namieta, že konajúce súdy porušili jeho právo na spravodlivý proces tým, že nesprávne podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodli, keď jeho žalobu zamietli, činí tak neopodstatnene. Procesným postupom súdu možno rozumieť iba faktickú činnosť súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ teda konajúce súdy zamietli žalobu žalobcu ako takú, ktorá nemá oporu v zákone, urobili tak po jej vecnom prejednaní. Týmto „postupom“ súdov nebol žalobca vylúčený z realizácie žiadneho procesného oprávnenia. Námietka žalobcu, posudzujúcu ju podľa jej obsahu, v podstate spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, teda v nesprávnej interpretácii § 40 ods. 1 a § 41 zákona o rozhodcovskom konaní, keď konajúce súdy dospeli k nesprávnemu záveru podľa ktorého sa citované zákonné ustanovenia na preskúmanie rozhodcovských uznesení nevzťahujú. Nesprávne právne posúdenie veci ale nezakladá procesnú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C. s. p. (pozri R

24/2017).

10. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p.

12. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej úspešnej v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcovi zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

13. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.